

Mannen som var født blind

1 Da Jesus kom gående, så han en mann som var født blind.
2 Disiplene spurte da: «Rabbi, hvem er det som har syndet, han selv eller hans foreldre, siden han ble født blind?» 3 Jesus svarte: «Verken han eller hans foreldre har syndet. Men nå kan Guds gjerninger bli åpenbart på ham. 4 Så lenge det er dag, må vi gjøre hans gjerninger som har sendt meg. Det kommer en natt da ingen kan arbeide. 5 Så lenge jeg er i verden, er jeg verdens lys.» 6 Da han hadde sagt dette, spyttet han på jorden, laget til leire med spyttet og smurte den på mannens øyne. 7 Så sa han: «Gå og vask deg i Siloa-dammen!» Siloa betyr utsendt. Mannen gikk dit og vasket seg, og han kom tilbake seende (johannes 9,1-7)

35 Jesus spurte: «Tror du på Menneskesønnen?» 36 Han svarte: «Hvem er han da, gode herre, så jeg kan tro på ham?» 37 Jesus svarte: «Du har sett ham, det er han som snakker med deg.» 38 «Jeg tror, Herre», sa mannen. Og han tilba ham.

Kjære alle sammen!

En lang, intens og flott visitasuke nærmer seg slutten. Det har vært et privilegium å få være her i Mo menighet siden tirsdag. Det skal dere få høre mer om i visitasforedraget på kirkekaffen.

Vi hørte fortellingen om mannen som var født blind i dagens prekentekst. En av mange tekster hvor Jesus helbreder og hvor han gir et menneske synet tilbake. Samtidig som dette er en tekst om en som på mirakuløst vis får synet, så er denne teksten veldig symboltung. Og det er kanskje det viktigste. Mirakler er også viktige – men slike fortellinger har ofte vært brukt til å fremstille kristen tro som noe som er magisk – og at bare man tror nok, så kan man forandre livets realiteter – i hvert

fall ikke for de aller fleste. Det er dessverre ikke slik. Vi lever i en verden der vi som mennesker har ulik funksjonsgrad, vi har ulike personligheter, vi har ulike evner – og alt dette er en del av det å være menneske. Så må vi også anerkjenne at Jesus hadde en annen tilgang til å utføre mirakler enn vi har. Det betyr ikke at mirakler ikke skjer. Kirken tok en gang initiativet til å starte organisert helsehjelp -tilknyttet klostre og kirker. Norges eldste helseinstitusjon Trondhjems hospital ble stiftet av erkebiskop Jon Raude i 1277. Dette har gjennom årene ført til en enorm utvikling som gjør at vi kan helbrede tilstander de på Jesus tid ikke var i nærheten av å kunne gjøre – og det lærer oss samtidig noe viktig. Vi må sørge for å at mirakler skjer ved hjelp av de midler vi har tilgjengelig. Og skal vi klare det så må vi se nøden som andre mennesker står i.

Det er det viktigste denne teksten forteller oss. Den skal lære oss opp til å «be the miracle». Det betyr ikke at alle som har en funksjonsutfordring skal bli lik alle som ikke har det – men det betyr at vi som samfunn og som enkeltmennesker har et hellig oppdrag med å ivareta de som har andre utfordringer enn oss selv. Og i et samfunn vil det til enhver tid være mange som på en eller annen måte kjenner på slike utfordringer. Vi har hørt det flere ganger gjennom uken som har gått. Det er slik her også. Da er det godt at det finnes kirke, mennesker og organisasjoner som vil ivareta medmennesker fordi de har med seg verdier og holdninger som forteller dem at det er rett.

For det er ikke slik at menneskers rett til hjelp, støtte og oppreisning kan knyttes til spørsmålet om synd. Teksten påpeker det helt eksplisitt. Hadde det å leve plettfrie liv vært kriterium for å få hjelp, ja – da hadde vi løst krisen i helsevesenet på et blunk. Menneskelivet bærer med seg en ukrenkelig verdi ganske enkelt fordi vi har et menneskeliv. Derfor er vår viktigste egenskap i miraklenes tjeneste å

gjenkjenne – å se – et medmenneske. Derfor blir dagens prekentekst så symboltung. For spørsmålet den indirekte stiller oss er om vi ser. Ser vi de som trenger støtte, hjelp, oppfølging, trøst, oppmuntring? «Så lenge det er dag, må vi gjøre hans gjerninger som har sendt meg», sier Jesus i dagens prekentekst. Så lenge vi ser og gjenkjenner våre medmennesker så har vi et ansvar for hverandre. Den kjente danske filosof og teolog Løgstrup sa det så treffende: «Et menneske har aldri med et annet at gjøre uten at det holder noe av dets liv i sin hånd» - det betyr at i et hvert møte med et medmenneske så har du et ansvar – et ansvar for ivareta det mennesket du møter. Det er det som kalles tillit. Og av tillit fødes respekt – og dermed har vi et samfunn som kan kalle godt. Samtidig krever dette at vi selv stoler på at vi blir ivaretatt av våre medmennesker. At vi faktisk tror om oss selv at vi har ukrenkelig verdi. At vi tar et oppgjør med den indre kritiker som de fleste av oss hører. Den som insisterer på at vi er dum, eller ikke kan noe, eller burde se annerledes ut. Den indre kritiker hjelper oss ikke på disse områdene. Og kan i verste fall lure oss til å tro at det er slik omgivelsene ser på oss. Da kan vi bryte ned tilliten til andre helt uten at vi trenger det.

Det som lager et godt samfunn er våre verdier og holdninger. At vi gjenkjenner og tror på hverandres verdi.

Det er nøkkelen.

Så når mannen som hadde vært blind blir kastet ut, sannsynligvis fra templet, og Jesus spør: Tror du på menneskesønnen. Og mannen svarer: Hvem er han. Jesus sier: Du har sett ham – og mannen sier: Jeg tror Herre. Ja, så er skjer ikke det fordi han har blitt en seende. Men fordi han er blitt anerkjent. Sett som menneske av menneskesønnen, Jesus. Den blinde slapp ikke inn i templet tidligere fordi han var blind

og en synd hadde gjort ham slik – han ble fremdeles kastet templet fordi han ble født blind og fremdeles var en synder.

Men Jesus anerkjente ham som menneske og gav ham synet som tegn på at det å se og anerkjenne, elske, håpe, bidra, tro – det kommer innenfra. Så når vi alle inviteres til nattverdbordet i dag så er det fordi alle vi som er her i dag sees av Jesus selv og vi anerkjennes som mennesker med liv som leves på godt og ondt – men som kalles til å gjøre det gode, mens det ennå er dag.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet. Amen